

До Окружного адміністративного суду м. Києва

*Позивача Антонової Марії Андріївни,
в особі представника: Олійника Дмитра Вячеславовича,*

у справі № 826/790/17 (суддя Огурцов О. П.)

ПОЯСНЕННЯ.

В контексті ознайомлення із запереченнями НКРЕКП на позов, та клопотанням залишити позов без розгляду вважаю за потрібне надати пояснення.

Право Президента України на основі та на виконання Конституції і законів України видавати укази не оспорується, не є предметом цього спору і взагалі не є компетенцією суду адміністративної юрисдикції, що підтверджується наявними у матеріалах справи ухвалою ВАСУ від 27.02.2015 р. № 800/59/15 і постановою ВСУ від 19.05.2015 р. № 21-169а15, що були додані до позову.

Однак у запереченнях НКРЕКП не зазначено – на виконання якої саме норми Конституції (у томі числі яких саме «інших повноважень», передбачених ст. 106 Конституції) видані укази Президента від 27.08.2014 р. № 694/2014 про утворення НКРЕКП і від 10.09.2014 р. № 715/2014, яким затверджено положення про НКРЕКП.

Цей відповідач посилається, що його було утворено на виконання ст. 11 Закону України № 1682-III «Про природні монополії», натомість відповідно до Закону України № 763-VII (Із змінами, внесеними згідно із Законом № 798-VII від 27.02.2014 р.) «Про визнання таким, що втратив чинність, Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо приведення їх у відповідність із Конституцією України» положення ст. 11 Закону № 1682-III з 13.03.2014 р. діють в редакції, чинній станом на 07.10.2010 р. Станом на 07.10.2010 р. положення ст. 11 Закону України № 1682-III про право Президента України утворювати і ліквідовувати «національні комісії...», затверджувати положення про них, були визнані неконституційними і втратили чинність на підставі Рішення Конституційного Суду N 14-рп/2008 від 08.07.2008 р.

Також відповідач посилається на ст. 3 Закону України № 2479-VI «Про державне регулювання у сфері комунальних послуг», яку викладає в редакції зі змінами, внесеними Законом України № 1540-VIII «Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг», що набув чинності лише 26.11.2016 р. Станом на 26.11.2016 р. НКРЕКП вже були видані оспорувані в цій справі постанови, отже відповідач свідомо маніпулює законодавством і всупереч ст. 58 Конституції поширює його дію у зворотному часі.

Оскільки Закон України № 1540-VIII «Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг» набув чинності 26.11.2016 р., то посилання на нього у запереченнях є безпідставними: однією з підстав позову зазначено незаконність утворення НКРЕКП саме на час видання оспоруваних в цій справі постанов, а не після набрання чинності цим законом.

Предметом розгляду справи не є конституційність Закону 1540-VIII, отже безпідставними є й посилання відповідача на Концепцію адміністративної реформи в Україні, затвердженої указом Президента від 22.07.1998 р. № 810/98.

Враховуючи вищенаведене, Ухвалою Конституційного Суду України від 21.12.2016 р. № 82-у/2016 від 21.12.2016 р. відкрито конституційне провадження у справі № 1-45/2016 за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень законів України «Про природні монополії», «Про електроенергетику», «Про державне регулювання у сфері комунальних послуг», «Про питну воду та питне водопостачання», а також указів Президента України «Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг», «Про

затвердження Положення про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг».

Твердження відповідача НКРЕКП про начебто його правонаступництво після ліквідованих Нацкомпослуг і НКРЕ не витримує жодної критики: в указах Президента від 27.08.2014 р. №№ 692, 693, 694 і від 10.09.2014 р. № 715 не міститься на це жодних посилань. Ідентичність, на думку відповідача, завдань та функцій ліквідованих Нацкомпослуг і НКРЕ та утвореної НКРЕКП не є у розумінні ст. 70 КАС належним і допустимим доказом правонаступництва останньої. У цій частині заперечення відповідача не обґрунтовані жодною нормою матеріального права, побудовані виключно на його власних домислах і припущеннях, а також на суб'єктивних правових оцінках з інших судових рішень адміністративних судів, які відповідно до ч. 1 ст. 72, ч. 2 ст. 161 КАС не є обставинами, звільненими від доказування чи висновками, обов'язковими для врахування судом.

У позові не порушено питання наявності чи відсутності компетенції у НКРЕКП дотримуватися принципу випередження доходів населення над ростом цін/тарифів для населення. Вимога визнання в цій частині бездіяльності протиправною обґрунтована ігноруванням цього принципу під час прийняття оспорюваних нормативно-правових актів обома відповідачами. Заперечення на позов НКРЕКП рясніють численними посиланнями, що саме НКРЕКП уповноважене на державне регулювання цін/тарифів на житлово-комунальні послуги і, оскільки зазначений принцип є принципом саме державного регулювання цін/тарифів на житлово-комунальні послуги (ст. 30 Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги»), то його дотримання покладається передусім на орган, що ці тарифи регулює, а не на інші органи чи установи. Посилання при цьому відповідача на якесь Положення не відміняє прямих вимог закону. Отже, доводи відповідача в цій частині є безпідставними і не ґрунтуються на нормах матеріального права.

Посилання відповідача на політику соціального захисту у державі не стосується предмету спору, оскільки вимог визнання протиправною бездіяльності відповідачів у зв'язку із недотриманням принципу гарантії соціального захисту населення при оплаті за житлово-комунальні послуги не заявлялось. Теж саме стосується й посилань на ПКМУ від 06.08.2014 р. № 409, від 23.08.2016 р. № 534, та начебто дотримання принципу відповідності рівня тарифів розміру економічно обґрунтованих витрат на їх виробництво. Відповідно до ч. 4 ст. 70 КАС обставини, які за законом повинні бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватися ніякими іншими засобами доказування, крім випадків, коли щодо таких обставин не виникає спору.

Крім того, відповідно до п. 14 ПКМУ від 21.10.1995 р. № 848 у разі отримання інформації про прострочену понад два місяці заборгованість з оплати послуг, загальна сума якої перевищує двадцять неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, субсидія на наступний строк не призначається. Отже, доводи відповідача щодо забезпечення випередження доходів населення над ростом цін/тарифів для населення є голослівними, нічим не підтвердженими і юридично неспроможними.

Твердження про начебто відсутність порушення прав та інтересів позивача оскаржуваними актами є аналогічними твердженням Кабміну, так саме надуманими і нічим не підтвердженими; в цій частині спростовуються матеріалами справи та відповідними письмовими поясненнями. Відповідно до ч. 2 ст. 71 КАС обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову. Інші доводи заперечень є безглуздими, не стосуються предмету спору, а тому не заслуговують на увагу.

Повністю надуманим є й клопотання про залишення позову без розгляду, оскільки предметом оскарження є нормативно-правові акти, якими внесені зміни до інших нормативно-правових актів, а не безпосередньо останні у первісній редакції.

06 жовтня 2017 р.

/Представник Олійник Д. В./